

družbam višje ko 20% doklade na pridobnino. Z raznimi členi v finančnem zakonu smo omogočili poslovanje raznih državnih naprav, katerih poslovanje zelo ovira nesmiselna redukcija pisarniškega osebja.

Proračun za leto 1923/29 nas sicer popolnoma ne zadovoljava, vendar pa se je v istem, odnosno v finančnem zakonu marsikaj doseglo v korist Slovenije, oziroma raznih institucij in vseh stanov v Sloveniji, razen tega pa tudi mnogo preprečilo, kar bi silno škodovalo napredku in povzdigi Slovenije, kar bi povzročilo nazadovanje in — zastoj v Sloveniji. Glasovali smo za proračun, ker se v istem nadaljuje politika, katera se je pričela v lanskem proračunu, politika, katere cilj je zmanjševati pretirana bremena, pod katerimi ječe vsi sloji prebivalstva, glasovali smo pa tudi za proračun, ker vidimo, da se sedanja vlada resno trudi za to, da ozdravi naše finance, da popravi vse ono, kar se je v 8 letih po prevratu zagrešilo.

V NAŠI DRŽAVI.

Narodna skupščina nima sej do dne 21. aprila t. l. Skoro vsi poslanci so zapustili Beograd.

Vlada ima vsaki dan seje. Sedanja vlada hoče delati, zato ona nima nikakšnih počitnic, ampak dan za dnevom seje, na katerih pripravlja razne zakone, posebno se razpravlja o velikem posojilu v Angliji. Vsi poštenjaki v državi bodo nadalje odobrili načrte vlade, ki pripravlja poseben zakon zoper korupcijo. Osnutek tega zakona je izdelal Davidovič. Zakon je zelo hud, ali pravičen.

Radikalna stranka se čisti! V radikalni stranki so še bili nekateri korupcionisti, ki so se prerili skozi kot poslanci. To so bivši notranji minister Maksimovič, bivši zunanji minister dr. Ninčič in bivši fin. minister dr. Stojadinovič. Radikalni klub teh ljudi ni pustil več v vlado. Iz jeze nad tem so začeli sicer rovariti zoper Vukičevića, toda ostali so v manjšini, ne le to, ostali so sami, zdaj jih celo organizacije v njihovem volilnem okrožju zapuščajo. Največ političnega kapitala so hoteli izkoptati v Vojvodini, kjer pa so se vsi ostali poslanci postavili proti njim in izdali poseben proglas na volilce.

Hrvatje dobijo zastopstvo v vladi. Hrv. narod po krivdi Radiča ni zastopan v sedanji vladi. Ker pa je splošna želja, da bo tudi hrvaški narod imel svoje zastopnike v vladi, je kralj poklical k sebi znanega voditelja dr. Sunariča, ki bo postal vodja velike hrvaške medstrankarske zveze, ki jo bodo napravile vse hrvaške stranke — proti Radiču in Pribičeviću. O velikonočnih praznikih so se v tem oziru vršili v Zagrebu razgovori.

Radič zopet preklicava. Na Češkem je Radič govoril take neumnosti, kar se tiče Madžarske, da je moral seveda zopet vse preklicavati. Dobro je to, da se nihče več ne zmeni za njegove besede, ne za prve izjave in ne za preklice. Časnikarji so sklenili, da bodo za naprej Radičeve govore dali vjeti na gramofonske plošče, da jih potem ne bo mogel preklicavati.

Gospodarsko zborovanje se je vršilo tekom velikonočnih praznikov v Zagrebu. Zborovanja so se udeležili zastopniki gospodarskih krogov Hrvaške in Slovenije, in več ministrov, med njimi tudi dr. Korošec. Zastopana je bila tudi mariborska oblast in mesto Maribor. Slo je predvsem zato, da se ustvari gospodarska avtonomija posameznih pokrajin, za izvršitev velikih investicij od novega posojila in za olajšanje gospodarske krize kmetijskega prebivalstva.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Albanija postaja del Italije. Albanska vlada je dala zapreti mejo na Jugoslavijo. Zakaj? Nikomur, najmanj pa Jugoslaviji ni treba vedeti, da Albanijo zasede Italija. Izgovarja pa se, da se vlada boji tifusa iz Jugoslavije.

Mussolinijev načrt je, da združi na svoji strani vse manjše države ob Sredozemskem morju, kjer hoče biti tako sam neomejen gospodar. Tako navezuje na sebe Grško, Turčijo in Rumunsko. Med temi državami, kjer bo seveda on sam imel vaje v rokah, bo napravil posebno prijateljsko zvezo. Bolgarija in Albanija pa bosta brez teh pogodb pod Mussolinijevim vplivu. To je njegov načrt.

Kralj in papež zoper Mussolinija. Te dni so se raznesle vesti, da hoče italijanski kralj Emanuele odstopiti radi spora z Mussolinijem. Ker je zadnji teden tudi papež javno nastopil zoper Mussolinija, so to znamenja, da v Italiji vre in raste na vseh krajih odpor zoper nasilnika, zoper katerega je v celi Italiji upal izpregovoriti le papež in je tiho uporen le kralj.

Egipt za svojo svobodo. Do zdaj je bil Egipt angleška kolonija. Vedno bolj pa se je hotel postaviti na svoje lastne noge. Zdaj je stavil zahteve, ki gredo za tem, da se Egipt popolnoma osvobodi in da je le zvezna država z Anglijo. Če pojde to tako gladko, se ne ve. Domneva se, da je Mussolini skuhal to vročo juho Angliji, ker ga je ta — izigrala v sporu z Jugoslavijo.

Grčija in Jugoslavija skleneta prijateljsko pogodbo. To ne gre v račun Mussolinijevega načrta, ampak v naš račun. Balkan — balkanskim narodom!

Ureditev vojne odškodnine je med bivšimi zavezniškimi državami Anglija in Francija ter Italija sedaj v razpravi. Ker hoče Anglija Nemčiji popustiti, zahteva ta tudi od obeh ostalih upnic, naj popustijo. Nemčija se je kljub temu, da je morala plačati velikanski vojni dolg in odškodnino, že precej opomogla.

ZA NEDELJO

Ako ne postanete kakor otroci...

Po dolgih letih se je vrnil iz daljne Amerike. Kazal se je premožnega, tudi drugače se je nosil precej gosposko. Njegovim domačim pa je dejalo zelo hudo, ker niso videli nikdar, da bi se prekrizal, da bi molil, da bi šel v cerkev. Ko je prišel velikonočni čas, je starejši brat, ki je gospodaril na domu, nekega večera pripomnil: »Jaz jutri grem, da izpolnim svojo krščansko dolžnost. Ali greš tudi ti?«

Kratko, skoro odurno mu je odvrnil: »Jaz sem videl preveč sveta. Kdor se je kaj učil in sam misli, se danes za take reči ne zmeni več.« Ko so zazvonili velikonočni zvonovi, ko so pokali naokrog topiči, ko je vse hitelo v cerkev in je vsem, otrokom in odrasčnim, iz obrazov sijalo veliko nočno veselje, je on ostal mrk in mrzel. Izrazil se je celo: »To je za kmete, ki se dajo s takimi rečmi varati, ki si ne znajo napraviti bolj pametnega veselja.«

Prišla je bela nedelja. Kakor vsak dan, je šel tudi tokrat k fari po pošto. Ravno stopi iz pošte in misli iti proti domu, ko v zvoniku zazvonijo slovesno in ljubko zvonovi in se začne pomikati iz bližnje šole v cerkev spreved prvoobhajancev. Dečki s šopki na prsih, deklice v belih oblekah z vencami na glavah, in obhajilne sveče v rokah, na obrazih pa kar vidno veliko srečo. Tako gredo med pobožno molitvijo v cerkev. Ob strani pa jih spremljajo očetje in matere, tako marsikateri s solzo ginjenosti v očeh. Ta ljubki prizor celo mrkega moža tako osvoji, da se obrne in tudi vstopi v cerkev — prvokrat, kar je doma! Vsede se v zadnjo klopo in pazno gleda sv. obred. Gleda prisrčno otroško pobožnost, gleda veselje, ki sije otrokom iz oči, ko se vračajo od obhajilne mize. Na obrazu se mu vidi, da postaja nekam nemiren, da se mu vzbujajo v duši močna čustva, naposled skloni glavo in jo podpre z rokami, da skrije pred ljudmi solze, ki so se mu prikradle v oči. Ves teden je bil tih, zamišljen, večinoma sam zase. Naslednjo nedeljo pa so ga ljudje videli stopiti od spovednice, potem pa je z vzgle dno pobožnostjo prejel sv. obhajilo. Ko mu je doma brat ves zadovoljen omenil, kako veliko veselje je napravil vsej družini, je rekel: »Bela nedelja je to napravila. Ko sem po dolgem času zopet videl prvoobhajance v naši domači cerkvi, ko sem videl njihovo odkrito in resnično pobožnost, ko sem moral videti njihovo veselje, sem se nehote moral spomniti svojega lastnega prvega obhajila. Živo, kakor da bi bilo to včeraj, sem se spomnil veselja in sreče, ki ju je bilo takrat polno moje srce. Z vso bridkostjo pa sem se tudi zavedel tiste praznote, ki je bila že toliko let v moji duši. Reči sem si moral: To, kar napravlja človeka tako srečnega, ne more biti neresnica in prevara, in to, kar pušča v človekovi duši tako praznoto, ne more biti resnica. Ko sem med tednom to še natančneje premišljeval, sem se o tem še trdneje prepričal. Zato sem tudi danes po dolgem času zopet opravil svojo dolžnost in hvala Bogu, da zopet nosim v duši veselje in srečo, kakor vsa ta dolga leta ne!«

Bela nedelja! Tudi ti si imel svojo, si obhajal svojo prvo sv. obhajilo. Ali še veš, kaka sreča ti je živela v duši, ko si jo čisto odprl Kristusu in mu obljubil sveto zvestobo? In danes? Ali še živi v tvoji duši to veselje?

Si misliš: »Kaj se bo delal otročjega? Ali ne ve, da so to bile lepe sanje, ki se ne povrnejo nikoli več? Ali ne ve, kako vesela mladost tako hitro mine, potem pa pride življenje, življenje trdo, življenje umazano...«

Res, hitro minejo brezskrbna leta, hitro minejo časi, ko je okoli otroka samo solnce, ko otroka nič drugega ni, kakor smeh in pesem. Res pa je tudi: Tisto najgloblje